

Váróterem

Állítólag egy fiúcska húzta meg a vészféket, ezért kell hajnalig várni. Rövid tétovázás után a közeli Paradicsom Bisztró és a Váróterem közül az utóbbit választom. Amikor belépek, egy pillanatra megáll a szó a levegőben. Az ajtóval szemben álló, egyetlen üres padra ülök le. Kisfiú: még álmában is szorongatja, kezében alig fér el, sárga műanyag katonát markol. Anyja: fejét simogatja. Szerelmespár: ébren vannak, nem zavartatják magukat, hosszan csókolóznak, nevetgélnek, a lány a fiú ölében. Idősödő házaspár: suttogva beszélgetnek. Melléjük ül le az éppen belépő férfi. Fiatalember: kezében könyvvel alszik. Én: elképzellek a vonaton.

Az ablakból kihajolva hosszú, hullámos hajadat lobogtatja a szél. A vonattal futó tájat nézed. Ahogy szembenézel a széllel, könnyeid díszíteni kezdik mosolyod. Felhúzod az ablakot. Egy vörös hajú fiatalembert látsz, aki hevesen vitatkozik egy egészen szokatlan galléros emberrel. A vita annyira heves, hogy a vörös hajú fogja magát, és egy idő után bőrdíjút felkapva gyorsan távozik. Csodálkozva nézel utána.

Mindig is szeretted az utazást. A sehol sem levést. Beszédbe elegyedsz egy fiatalemberrel. Egy tisztességesen felöltözött fiatalemberrel beszélgetsz. Eleinte semleges témákról. Az utazás hosszúsága időben. A vonat milyensége. Hogy hol vásárolta azt a cigarettát. Amikor valaki meghúzza a vészféket. Megálljt parancsol a nagy rohanásnak. Te a tisztességesen felöltözött karjaiba esel. Az egész vonaton a kétségbeesés lesz úrrá. A kalauz alig győzi megnyugtatni a kedves utazóközönséget. Amikor felállsz és kinézel az ablakon, látod, hogy a vörös hajú leugrik, és futni kezd a közeli erdő felé.

Érzem, hogy kiszáradt a szám. Kilépek a váróteremből. A sínek között bukdácsolok. Szerencsém van, találok egy csapatot. A víz lehűti kipirult arcomat. Lassan telik. Elindulok a vágányok mentén. A sínen egyensúly-

lyozom. Belegondolok, milyen lenne, ha most szembejönne velem egy alagút. – Egy olyan hosszabb fajtára gondolok, olyanra, amelyiknek nem lehet látni a végét, és ahogy egyre csak mennék beljebb és beljebb, mindig hátratekintenek, hogy látszik-e még valami kevés fény kintről, a legszebb lépés az lenne, amelyiknek az elején még látnám a kintit, de a végén már nem. – Ügyetlen vagyok. Gyakran leeselem. Messziről látom csak. Teher-vonat lassít, majd megáll. Percek telnek el, de a szerelvény még mindig áll. Nyugtalan valaki lehet. Már elfogyhatott a türelme, mert kezd átbújni a kocsik között, de abban a pillanatban elindul a vonat is. Remélem, nem esik semmi baja. Indulok vissza. A váróban elalszom.

Alig ismerek rád. Háttal állsz. Sétálgatsz, de hamar megunod. Belépsz a fülkédbe. Az ablak mellé ülsz. Melletted egy fiatalember. Veled szemben egy nő. Lassan végigméred, úgy, ahogy csak egy nő tudja a másikat. Észreveszed, ahol a ruhája szétnyílik, a ki-kivillanó bőrről kusza betűk sorakoznak. Megigéz ez a kivillanás. Szenttelenül sokáig nézed, majd szemedet lecsukva dőlsz hátra. Mosolyogsz. Valami szépre gondolhatsz. Lassít a vonat. Állomás. A nő és a fiatalember leszállnak. A vonat már elindul, amikor én lépek a fülkédbe. „Szabad?”, kérdezem. Bólintasz. Veled szemben ülök le. Meglepetéssel érzem, hogy nem akarsz megismerni. Hiába bizonygatom, hogy itt és itt találkoztunk, meg hogy történt már ez az. Te makacskodsz. Értetlenkedsz. Úgy teszel, mintha nem is te lennél. Felállok, a tükörben is megnézem magam. A megszokott tekintet néz rám a tükörből. Egészen különös vagy. Hosszú csend előtt fogod magad, közel hajolsz, és hangosan kacagni kezdesz. Érzem leheleted melegét. [Hosszú csend.] Kimégy. Úgy tervezem, ha majd megérkezünk, megkereslek a tömegben, és akkor majd mindent tisztázunk. De amikor kinézek az ablakon, leolvasni, melyik állomásnál álltunk meg, meglepetten fedezlek fel egy kisebb társaságban. Az állomás épülete felé indultok. Hosszú, hullámos hajadat meg-meglebbenti a szél. Sokáig nézem a távolodó épületet. Lassan veszem észre, hogy egyáltalán nem hiányzol, sőt kezdek megkönnyebbülni. Egyre gyorsabban futnak a fák.

Kezd hűvös lenni. A fiatalember kezéből kicsúszik a könyv. Felállok. Óvatosan megigazítom. A házaspár is alszik már. A fiúnak elfáradhatott a lába, a lány most csak ül mellette. Az anya felébred. Kabátjával takargatja fiát. Ideérnek az állomáshoz. Egy lány meg egy fiú. A lány leül a padra. A fiú odalép az információhoz, gondolom érdeklődni. Mire visszaér a padhoz, már csak hűlt helyét találja a lánynak, aki az előbb rohant el előttem, kezében egy táskával. A fiú aggódva keresi. Az állomás másik oldalán

bukkan rá. A lány egy fekete ruhát talál, amit meztláb vesz fel. Majd a közeli Paradicsom Bisztróhoz rohan. Megáll. Int a fiúnak, hogy kövesse. A fiú vonakodva, lassan elindul a Paradicsom felé. Félúton megáll, majd felgyorsítva lépteit, beront a Paradicsomba. Néhány perc múlva újra megjelenik az ajtóban. Léptei ruganyosak, elszántak. Közben arra gondolkodom, mi lesz velünk megint.

Lehet, hogy táncolnánk? Úgy mint régen? Mondanánk a szépet? De nem lehet, hogy csak azért kedveskednénk egymásnak, hogy csalódásunkat leplezzük, hogy ez a mostani már nem olyan, mint régen? Közben persze biztosan hosszan bizonygatnánk egymásnak, hogy ez az újonnan kialakult mennyivel jobb meg szebb is. Éreznénk, ha nem jobb? Vagy csak más? Ez lenne a szerelem?

Azt tudom, hogy mindig is szeretted az utazásban, hogy ülve is haladsz. Meg hogy nem vagy sehol. Egy tó mellett haladtok el, amikor óriási rázkódással megáll a vonat. Egy fiúcska húzta meg a vészféket, fogadásból, hallod meg a nagy ricsajban. Tekintetteddel keresed az elkövetőt, a tettést, de nem vagy teljesen biztos a dolgokban. Csak sejtet, hogy melyikük lehet. A kalauztól tudod meg, hogy az egész éjszakát ott kell töltenetek. Ismét vagy valahol. Többen a sínek mentén sétálgatnak. Te is. Valami emlékfélét keresel nekem. A vonat fényei megcsillannak a tó tükreán. Találomra választasz egy kavicsot. Egy férfit figyelsz, aki a tóban készül fürödni. Leguggolsz, beletenyereksz a tóba. A férfi egyenletesen tempózik, közben elered az eső. Fáradtan evickél ki a partra. Ügyetlenül ráncigálja vizes testére a ruháit. Egyszerre értek az étkezőkocsiba. A férfi meleg levest kér és gint tisztán. Nehezen tudom elképzelni, mi lesz, ha meglátjuk egymást.

Elkezdenék szaladni feléd? És utána ölelnélek? Alig akarnálak eresztetni? Kérdezném, hogy utaztál? Vagy hogy szolgál az egészséged? Hagynád, hogy megfogjam a kezéd, és nem engednék a lapos dolgokat a nyelvünkre? És már el is hagynánk az állomás épületét, amikor egyszer csak mondanám, hogy szerelmes vagyok beléd?

A fiatalember sem tud aludni. Olvasni kezdi a könyvet. Néha lázasan jegyzetel. Egyszer csak megjelenik a fekete ruhás lány a váróban. Megáll az ajtóban, körülnéz, majd leül a fiatalember mellé. Kis idő múlva megkérdezi a fiatalembertől, hogy miről szól a könyv. A fiatalember krákgogva mondja, hogy szerinte az életről. A fekete ruhás tovább kérdezi, a fiatalember fejét csóválva sorolni kezdi. Több rövid történetből áll. Némelyik lapos,

van, amelyiket alig érteni. A hangulata az, ami leginkább megfogta. Bár szerintem tele van idegesítő dolgokkal. Állandóan vonattal utaznak, közben mindig álmodnak és félnek. És folyton rágyújtanak, vagy a tükörben nézik magukat. Aztán a fekete ruhás megkéri, hogy olvasson neki hangosan. A fiatalember meglepetten néz a lányra, tagadólag rázza a fejét. A lány a fülébe súg valamit. Végül a fiatalember torkát köszörülve tagoltan kezd olvasni. Nem jól, nem rosszul. Én pedig hiába próbálok nem odafigyelni, minden egyes szavát hallom.

S. régóta várakozott az út szélén. Senki sem akarta felvenni. Az utazótáskáján ült. Egy sárga borítékkal legyezte magát. Nyitott, fehér autó állt meg mellette. Egy nő ült benne. Nem szólt semmit, csak intett S.-nek, hogy szálljon be. Hogy hova, merre tart, nem érdekelte, mert nem felelt a kérdéseire. Néha, amikor S. rápillantott, az útra meresztette a szemét. Csak azért tűnt neki különösnek, mert végig az volt az érzése, hogy a másik figyelni őt. A tenger felé egyre szűkült az út, két autó alig fért el egymás mellett. A nő, akinek még a nevét sem tudta, egyre csak gyorsított. Azon kezdett gondolkodni, hogy mi történne akkor, ha kiugrana. A nő megérezhette a gondolatait, mert felé fordulva azt mondta: „Ne félj!”, és gázt adott. S. becsukta a szemét, megpróbálta élvezni a veszélyt, de félt. Úgy érezte, hogy megállt az idő. Csak az óriási fékezésre nyitotta ki a szemét. A tengerparton voltak. A nő azonnal a víz felé rohant. Hívta S.-t is, de ő inkább ott maradt az autónál, cipője orrával lábnyomokat gyártani. Rágyújtott, közben a zsebéből elővette a gyűrött borítékot. Tétovázott egy darabig, aztán feltépte. Mohón átfutotta, a végén felnevetett. Összegyűrte, készült eldobni, de meggondolta magát. Széthajtogatta és meggyújtotta. Amikor elégett, a hamut beletaposta a homokba. Nagyot kurjantott. A nő sokáig maradt a vízben. Ahogy az autó felé lépkedett, S. végig a szemébe nézett. A nő állta. Amikor mellé ért, megrázta a haját. Elfordult. Egy pillanatra. Mikorra tekintete visszaért, arca ellágyult. „Táncolunk?”, kérdezte. S. cipőjét levetve indult felé. Illedelmesen meghajolt, majd intett a szemével. A nő elindult felé. S. a kezét nyújtotta. Felkapta a nőt. A derekánál kapta fel, és magasra emelte. Forogtak. Egyre gyorsabban, majd eldőltek. Feküdtek a parton. Szemükbe süttött a nap. Hunyorítottak. A nő a füléhez hajolt, érezte leheletének a melegét, a nevét suttogta. Halkan, nagyon halkan. Valami N.-nel kezdődött, de S. nem értette pontosan. Csókolóztak.

N. megkérte S.-t, hogy vezessen. Kocsijuk lomha porfelhőket hagyott maga után. Kezdett sötétedni. S.-t zavarta a szembejövő autók vakító reflektorfénye. De olyankor néha meglátta N. arcát. Látszott, hogy fáradt, hamar elaludt. Amikor a távolban felvillantak *** fényei, S. lassított, majd

fékezett. Lekapcsolta a világítást. Kabátjával betakarta N.-t, aki közben felébredt. S. megmutatta neki a csupa fény várost. Nézték a magasba nyúló tornyok karcsú testét, az üvegkupolák csillogását, a kertek tarka teraszait. Nem tudta miért, de jó érzéssel töltötte el, hogy együtt fognak bemenni a városba.

Idegésít a fiú hangja. Olyan, mint egy rádió, amit nem lehet kikapcsolni. A szerelmespár alszik. A kisfiú álmosan méregeti a várótermet. Nagyokat ásít. Újabb utazók jönnek. Átadom a helyem, képtelen vagyok tovább maradni. Zsebre dugott kézzel ballagok felfelé az állomásra vezető úton. Hosszú, sűrű lombú fasor áll az út két oldalán. Egy parkban találok magam. Egy szoborral szemben. Ahogy elnézem az ülőszobrot, rád gondolkodom. Hogy te milyen lennél szoborként. Biztos nem sajnálnád a próbálkozást, hogy kiválaszd a megfelelő pillanatot, amelyiket engednéd megöregedni. Úgy érzem, lassan telik. A várakozásban az a legrosszabb: *ez a semmi levés*. Indulok vissza. Már messziről látom az állomás épületét. A Paradicsom Bisztróból egy mulatozó társaság lép ki. Köztük látom a fekete ruhást és a könyves fiatalembert is. Belesek az ablakon. Székek az asztalon. Pincérnő: ráérősen mossa fel a padlót. Zenészek: gondosan törölgetik hangszereiket, nevetgélnek, egymás vállát veregetik. A szerelmespár padjára ülök. Nemrégén mehettek el. Az én padomon egy nő meg egy férfi. A nő feje a férfi ölében, arcát eltakarva alszik. A kisfiú megsimogatja az anyja arcát. Aztán a nő felül, ásít, nyújtózkodik, nevet valamin. A férfi leveti a kabátját, majd megint felhúzza. Elalszom.

Egy nő és egy fiatalember ülnek a fülkében, ezek mi vagyunk, amikor egy nő lép be a fülkébe, és leül az ablak mellé. Lassan végigmér, ahogy csak egy nő tud. Nagy sokára veszi észre, hogy ahol szétnyílik a ruhám, a kivillanó bőrön kusza betűk sorakoznak. Szemtelenül sokáig néz. Szemét lecsukva dől hátra. Mosolyog. Valami szépet gondolhat. Lassít a vonat. Leszállunk. Magára hagyjuk a hosszú, hullámos hajú nőt.

A hangos mondja, hogy érkezel. Nyújtózkodom. Már látom a vonatot. Ahogy lassít. Ahogy jön és megszabadít a várakozástól. A váróteremből, úgy látom, mindenki utazik tovább. Amíg lépkedek a vonatod felé, arra gondolkodom, hogy van, mikor nagyon megnyugtató tud lenni, ha pontosan tudom, meddig utazom, van, mikor éppen amiatt esek kétségbe, hogy tudom, mennyi van még hátra.